

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **H. C. N.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem ul. 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2015, č. j. 32 A 64/2013 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 2. 2015, č. j. 32 A 64/2013 - 33, ve výroku I. odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 9. 2013, č. j. CPR-7936-4/ČJ-2013-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno usnesení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 7. 2013, č. j. KRPB-104587-53/ČJ-2013-060026-SV, jímž nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o navrácení v předešlý stav a nebyla prominuta zmeškání úkonu. Ve výroku II. napadeného rozsudku krajský soud zamítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 9. 2013, č. j. CPR-7936-5/ČJ-2013-930310-V238, kterým bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 7. 2013, č. j. KRPB-104587-32/ČJ-2013-060026-SV, o uložení správního vyhoštění.

V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, podle něhož rozhodnutí o neprominutí zmeškaného úkonu je vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno až v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o odvolání. Proto krajský soud žalobu v části směřující proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie

ze dne 26. 9. 2013, č. j. CPR-7936-4/ČJ-2013-930310-V238, odmítl. Dále krajský soud posuzoval zákonnost rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele pro opožděnost. V odůvodnění odkázal na ust. § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a uvedl, že stěžovatel byl povinen podat odvolání u věcně a místně příslušného správního orgánu, tj. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend. Tento správní orgán měl datovou schránku jydai6g, e-mailovou adresu krpb.oscp.opabm@pcr.cz a fax č. 974 628 140. Pokud stěžovatel tvrdil, že odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění odeslal elektronicky na e-mailovou adresu posta.policie@mvcz.cz, neodeslal odvolání věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. V daném případě se neuplatní pravidlo obsažené v ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta za středníkem správního řádu, protože odvolání nebylo koncipováno poslední den lhůty, tj. 8. 7. 2013. Poté krajský soud zkoumal, zda a kdy bylo stěžovatelovo odvolání podáno nebo odesláno. Ze správního spisu zjistil, že bylo doručeno věcně a místně příslušnému správnímu orgánu osobně až dne 16. 7. 2015. Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie tedy podle krajského soudu nepochybně, když dospěla k závěru, že odvolání bylo podáno opožděně, neboť posledním dnem lhůty byl den 8. 7. 2013.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K závěru krajského soudu, že podal odvolání u místně a věcně nepřislušného správního orgánu, uvedl, že správním orgánem příslušným k podání odvolání byla Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje. Případné členění na odbory a oddělení je zcela nerozhodné, neboť se stále jedná o jeden správní orgán. V případě, kdy má správní orgán v důsledku své vnitřní organizace více doručovacích adres, ať elektronických nebo poštovních, nelze než považovat podání za řádně doručené na kteroukoliv z nich, neboť je doručováno správnímu orgánu. V situaci, kdy bylo stěžovatelovo odvolání zasláno zcela evidentně na e-mailovou adresu správního orgánu vyššího stupně, tj. na Policejní prezidium, lze je považovat za učiněné v souladu s ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, a tedy lhůtu k podání odvolání považovat za zachovanou. Adresa posta.policie@mvcz.cz je současně adresou Policie ČR, Krajského ředitelství Olomouckého kraje, což je identický správní orgán, pouze v jiném kraji. Za rozhodující však označil stěžovatel skutečnost, že na internetových stránkách Policie ČR je uvedeno, že „Elektronická podatelna pro službu cizinecké policie je podatelna Policejního prezídia ČR: posta.policie@mvcz.cz“. Odvolání zasláné na tuto adresu bylo tedy nutné považovat za podané u věcně a místně příslušného orgánu. Zástupce stěžovatele tímto způsobem postupoval i v jiných případech, přičemž jeho postup nebyl nijak rozporován. Jako příklad uvedl odvolání proti rozhodnutí o správním poplatku, které bylo podáno stejným postupem společně s předmětným odvoláním proti rozhodnutí o vyhoštění. Bylo-li v napadeném rozsudku ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu interpretováno tak, že k zachování lhůty při učinění podání u věcně a místně nepřislušného orgánu dochází výlučně v případě, kdy je podání učiněno poslední den lhůty, jedná se o interpretaci přepjatě formalistickou, zcela přehlížející smysl a účel citovaného ustanovení. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 Ads 66/2013 - 22. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadených rozhodnutích a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti,

pokračování

příčemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu správní orgán I. stupně v poučení rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, č. j. KRPB-104587-32/ČJ-2013-060026-SV, uvedl, že odvolání lze podat u Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Cejl 62b, Brno. Dále poučení obsahovalo informaci o tom, že pětidenní lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, č. j. KRPB-104587-33/ČJ-2013-060026-SV, uložil správní orgán I. stupně stěžovateli, aby uhradil náklady řízení ve věci jeho vyhoštění. V poučení tohoto rozhodnutí je rovněž uvedeno, že odvolání lze podat u Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, Cejl 62b, Brno.

V dané věci je nesporné, že zástupci stěžovatele byla obě rozhodnutí doručena dne 2. 7. 2013. Lhůta pro odvolání proti těmto rozhodnutím začala běžet dne 3. 7. 2013. Poslední den lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění připadl na pondělí 8. 7. 2013. Dne 3. 7. 2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým mu bylo uloženo, aby uhradil náklady řízení ve věci jeho vyhoštění. Dne 10. 7. 2013 správní orgán I. stupně vyzval stěžovatele, aby podané odvolání řádně odůvodnil. Zástupce stěžovatele na tuto výzvu reagoval faxovým podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 11. 7. 2013, které obsahovalo výpis jeho odeslané e-mailové pošty, v němž bylo uvedeno, že dne 3. 7. 2013 zaslal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění na e-mailovou adresu posta.policie@mvcz.cz. Správní orgán I. stupně učinil o této skutečnosti záznam do spisu, ve kterém mimo jiné uvedl, že dne 12. 7. 2013 provedl dotaz na Kancelář policejního prezidenta, Policejní prezidium, Archiv Policie České republiky, a pracovnice centrální podatelny M. M. sdělila, že žádná písemnost, která by obsahovala odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, nebyla ani dne 3. 7. 2013 a ani v žádný jiný den doručena. Dne 16. 7. 2013 podal zástupce stěžovatele osobně u správního orgánu I. stupně odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně následně ze své evidence zjistil, že v době od 3. 7. 2013 do 15. 7. 2013 zaslal zástupce stěžovatele správnímu orgánu I. stupně jedenáct písemností, avšak odvolání proti rozhodnutí o vyhoštění ve věci stěžovatele nebylo nalezeno. Správní orgán I. stupně proto zástupce stěžovatele vyzval, aby doložil, že odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele bylo doručeno na elektronickou podatelnu Policejního prezidia tak, jak tvrdil. V reakci na tuto výzvu zaslal zástupce stěžovatele správnímu orgánu I. stupně opět kopii výpisu své odeslané e-mailové pošty. Správní orgán I. stupně znovu kontaktoval Kancelář policejního prezidenta, Policejní prezidium, Archiv Policie České republiky, a pracovnice centrální podatelny M. M. sdělila, že v období od 3. 7. 2013 do 5. 7. 2013 byla na jméno stěžovatele doručena pouze jedna písemnost, a to odvolání proti rozhodnutí o nákladech vyhoštění.

Podle ust. § 161 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) působnost správních orgánů podle tohoto zákona vykonávají v rámci policie a) ředitelství služby cizinecké policie a jeho detašovaná pracoviště, b) odbory cizinecké policie. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se místní příslušnost správního orgánu podle odstavce 1 stanoví podle místa, kde je cizinec hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, podle místa, kde se převážně zdržuje.

Podle ust. § 163 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o pobytu cizinců vykonává ředitelství služby cizinecké policie ve správním řízení působnost nadřízeného správního orgánu ve vztahu k odborům cizinecké policie.

Podle ust. § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců odbor cizinecké policie rozhoduje o správním vyhoštění cizinců, o uložení povinnosti opustit území, o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a o vrácení finanční záruky nebo jejím propadnutí státu.

Ve vztahu k závěru krajského soudu, že stěžovatel nepodal odvolání u věcně a místně příslušného správního orgánu, tj. u Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správním orgánem příslušným k podání odvolání byla Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje s tím, že členění na odbory a oddělení označil za nerozhodné.

Věcná a místní příslušnost správních orgánů v řízení o správním vyhoštění je upravena v zákoně o pobytu cizinců. V dané věci rozhodovala v I. stupni Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie. Věcná příslušnost odboru cizinecké policie vyplývá z ust. § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Místní příslušnost byla určena na základě toho, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel se zdržoval v Brně. Proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění, obsahuje poučení, že odvolání lze podat u Policie České republiky, Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, Cejl 62b, Brno. Stěžovatel byl povinen podat odvolání u věcně a místně příslušného správního orgánu, tj. u Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie. Argumentace stěžovatele, že věcně a místně příslušným správním orgánem k podání odvolání bylo Policejní prezídium nebo Krajské ředitelství Olomouckého kraje nemá žádné opodstatnění. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem vysloveným v napadeném rozsudku, že podání stěžovatele nebylo v odvolací lhůtě podáno u věcně a místně příslušného správního orgánu.

Ostatně stěžovatel ani neprokázal, že odvolání skutečně podal k jinému orgánu, jak tvrdil. Stěžovatel prokazoval podání odvolání Policejnímu prezidiu předložením kopie výpisu odeslané e-mailové pošty. Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že s datem odeslání elektronické pošty lze snadno manipulovat, uvedeným výpisem odeslané pošty by bylo pouze prokázáno odeslání odvolání, nikoliv však to, zda bylo doručeno na elektronickou podatelnu. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, datová zpráva se považuje za doručenu teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání, které by účastník řízení doložil e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. *Ad absurdum* by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně, např. z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, muselo být považováno za řádně doručené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 - 33 (ve kterém byla řešena otázka doručení žaloby, závěry v něm obsažené však lze z důvodu podobnosti aplikovat i v daném případě): „[p]okud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní“. Uvedené závěry přitom prošly i testem ústavnosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 137/15). Pokud by stěžovatel prokázal, že jeho podání bylo doručeno v odvolací lhůtě na elektronickou podatelnu Policejního prezidia, pak by bylo teprve možno přihlédnout k ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

pokračování

Namítal-li stěžovatel, že jeho zástupce činil podání pravidelně na e-mailovou adresu posta.policie@mvcv.cz, přičemž jeho podání nebyla nikdy rozporována, Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že Policejní prezidium postupovalo v případě odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení povinnosti zaplatit náklady řízení o vyhoštění, v souladu s ust. § 12 správního řádu, podle kterého bylo povinno uvedené podání neodkladně postoupit věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Uvedené podání bylo podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) část před středníkem správního řádu v odvolací lhůtě postoupeno věcně a místně příslušnému orgánu, tj. Policii ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie. V souladu s konstantní judikaturou správních soudů (srv. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2013, č. j. 22 A 52/2012 – 26, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 Ads 66/2013 - 22 atp.) platí, že „I pro postoupené odvolání platí, že bude mít účinky včas podané odvolání tehdy, pokud je postoupeno v odvolací lhůtě, tj. je-li postoupené podání obsahující odvolání v odvolací lhůtě učiněno u příslušného orgánu nebo je-li alespoň v této lhůtě odevzdáno k poštovní přepravě a je-li adresováno příslušnému orgánu“. Stěžovatel se však dovolával ust. § 12 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu za situace, kdy neprokázal, že jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění bylo doručeno na elektronickou podatelnu Policejního prezidia. Námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta za středníkem správního řádu se v dané věci neuplatní, jelikož odvolání nebylo koncipováno poslední den lhůty, tj. dne 8. 7. 2013. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 114/2013 - 26, je třeba citované ustanovení vykládat tak, že výjimka se uplatní, pokud je podání učiněno u správního orgánu vyššího stupně nejpozději poslední den lhůty. Z uvedeného plyne, že krajský soud vyložil výjimku obsaženou v ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta za středníkem správního řádu příliš restriktivně. Avšak podle Nejvyššího správního soudu je nezbytným předpokladem pro aplikaci této výjimky skutečnost, že podání bylo doručeno správnímu orgánu vyššího stupně. To však stěžovatel neprokázal. S ohledem na výše uvedené nebylo možno aplikovat výjimku obsaženou v ust. § 40 odst. 1 písm. d) věta za středníkem správního řádu. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že výše uvedené chybné závěry krajského soudu nezpůsobují nezákonnost napadeného rozsudku, jelikož ve věci stěžovatele se uvedená výjimka neuplatnila.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Policii České republiky žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu